

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **P.H.**, bytem..., zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem Domažlice, nám. Míru 143, proti žalovanému, **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5173/2012-160100-21, č.j. 5685/2012-160100-21, č.j. 5686/2012-160100-21, č.j. 5687/2012-160100-21, č.j. 5705/2012-160100-21, č.j. 5706/2012-160100-21, č.j. 5707/2012-160100-21, č.j. 5708/2012-160100-21, č.j. 5709/2012-160100-21,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5173/2012-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5685/2012-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- III. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5686/2012-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- IV. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5687/2012-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- V. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5705/2012-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- VI. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5706/2012-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

- VII. **Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5707/2012-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- VIII. **Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5708/2012-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- IX. **Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 24.8.2012, č.j. 5709/2012-160100-21, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- X. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 53.136 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Faltýna, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadená rozhodnutí.

Žalobce se žalobami, které byly spojeny ke společnému projednání, domáhal zrušení:

- rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň (dále jen „žalovaný“) ze dne 24.8.2012, č.j. 5173/2012-160100-21 (dále jen „první napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200361 Celního úřadu Plzeň (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 11.12.2009, č.j. 14929-2/2009-166500-021, (dále jen „první prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvním prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu PEUGEOT 407 2,0 HDI/FAP, VIN VF36DRHRH21141645, propuštěného dne 17.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 27.938 Kč.

- rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2012, č.j. 5685/2012-160100-21 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200360 prvoinstančního orgánu ze dne 11.12.2009, č.j. 14911-2/2009-166500-021, (dále jen „druhé prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Druhým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu ŠKODA SUPERB, VIN TMBCU63U749066646, propuštěného dne 17.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 28.241 Kč.

- rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2012, č.j. 5686/2012-160100-21 (dále jen „třetí napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200357 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14904-2/2009-166500-021, (dále jen „třetí prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Třetím prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu VW SHARAN, VIN WVVZZZ7MZ4V028390, propuštěného dne 12.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 32.046 Kč.

- rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2012, č.j. 5687/2012-160100-21 (dále jen „čtvrté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200352 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14880-2/2009-166500-021, (dále jen „čtvrté prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Čtvrtým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu Audi TT Coupe Quattro, VIN TRUZZZ8NZY1006407, propuštěného dne 15.5.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 24.732 Kč.

- rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2012, č.j. 5705/2012-160100-21 (dále jen „páté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200341 prvoinstančního orgánu ze dne 7.12.2009, č.j. 14861-2/2009-166500-021, ve znění opraveného rozhodnutím téhož orgánu ze dne 18.2.2010, č.j. 5330-3/2010-166500-021 (dále jen „páté prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Pátým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu ŠKODA OCTAVIA COMBI, VIN TMBKS21UX28550875, propuštěného dne 4.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 19.075 Kč.

- rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2012, č.j. 5706/2012-160100-21 (dále jen „šesté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200359 prvoinstančního orgánu ze dne 11.12.2009, č.j. 14906-2/2009-166500-021, (dále jen „šesté prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Šestým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD GALAXY WGR, VIN WF0GXXPSSGYL08147, propuštěného dne 12.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 23.918 Kč.

- rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2012, č.j. 5707/2012-160100-21 (dále jen „sedmé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200350 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14871-2/2009-166500-021, (dále jen „sedmé prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Sedmým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu SEAT ALHAMBRA, VIN VSSZZZ7MZ1V515960, propuštěného dne 18.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 21.842 Kč.

- rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2012, č.j. 5708/2012-160100-21 (dále jen „osmé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200351 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14876-2/2009-166500-021, (dále jen „osmé prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Osmým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu Audi TT Coupe, VIN TRUZZZ8NZX1004431, propuštěného dne 25.5.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 20.798 Kč.

- rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2012, č.j. 5709/2012-160100-21 (dále jen „deváté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému

platebnímu výměru č. 9965200362 prvoinstančního orgánu ze dne 11.12.2009, č.j. 14931-2/2009-166500-021 (dále jen „deváté prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Devátým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD FOCUS 2,0, VIN VF05XXGCD54S37225, propuštěného dne 21.6.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 22.985 Kč.

II. Žaloby.

Žalobce žaloby odůvodnil tím, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31.5.2012, č.j. 57 Af 40/2010-243, který nabyl právní moci dne 12.7.2012. Žalobce konstatoval, že již v rámci vyměřovacích řízení a následně také v odvolacích řízeních namítal nezákonnost dodatečných vyměření cla zejména z důvodu splnění podmínek stanovených čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, celní kodex Společenství (dále také jen „celní kodex“), pro dodatečné nezaúčtování cla, což následně namítal i v předchozí správní žalobě a namítá také v těchto správních žalobách jako žalobní důvod, kdy současně navrhoval a předložil celním orgánům důkazní prostředky i pro případ přechodu důkazního břemene ohledně prokázání faktu, že popis skutečností uvedený vývozcem byl správný, respektive že předmětnému zboží skutečně svědčí preferenční původ ve smyslu ve smyslu Protokolu č. 3 Dohody mezi Evropským hospodářským společenstvím a Švýcarskou konfederací ze dne 19.12.1972, (dále jen „Protokol č. 3“), na jeho osobu. Celní orgány se s těmito námitkami řádně nevypořádaly a důkazními prostředky se v daném ohledu nezabývaly. To konstatoval i Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku ze dne 31.5.2012, č.j. 57 Af 40/2010-243, v němž dospěl k názoru, že důkazního břemeno ve shora uvedeném smyslu skutečně přešlo na žalobce, ale žalovaný se v daném ohledu nezabýval důkazními prostředky předloženými a navrženými žalobcem, a přiznává to i žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí. Proto žalovaný, vázán právním názorem Krajského soudu v Plzni, ve znovuotevřeném odvolacím řízení provedl dokazování k doplnění podkladů a zejména k odstranění vad řízení, které konstatoval Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku ze dne 31.5.2012. Přestože ale žalovaný prováděl dokazování ve smyslu ustanovení § 115 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, které směřovalo zejména k odstranění vad řízení, jak mu jejich odstranění uložil Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku, napadené meritorní rozhodnutí v odvolacím řízení vydal a doručil žalobci k rukám jeho právního zástupce bez toho, aby žalobce před jeho vydáním seznámil se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožnil mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Žalovaný tím porušil zejména ustanovení § 115 odst. 2 věta první daňového řádu, přičemž toto porušení je, zejména s ohledem k povaze věci a jejím okolnostem, podstatným porušením ustanovení o řízení, které mohlo mít a podle názoru žalobce také mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud by žalovaný splnil svoji zákonnou povinnost, uloženou mu ustanovením § 115 odst. 2 věta první daňového řádu, a žalobce by ještě před vydáním napadeného rozhodnutí zjistil, jak žalovaný hodnotí jím navržené či předložené důkazní prostředky a k čemu na jejich základě dospěl, respektive že mu dosud provedené důkazní prostředky nestačí k prokázání skutečnosti, že vozidlo je původním produktem ve Společenství (EU) ve smyslu hlavy II. Protokolu č. 3, pak by se k tomu před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřil a navrhl by provedení dalších důkazních prostředků, jako např. vyžádání si v rámci právní pomoci od celních orgánů Švýcarské konfederace důkazu

původu předloženého při dovozu vozidla ze Společenství (EU) do Švýcarské konfederace, eventuálně předložení tohoto důkazního prostředku získaného od oficiálního dovozce předmětného vozidla přímo importérem nebo žalobcem, výslech výrobce vozidla ohledně produktů použitých k výrobě a eventuálně i vyžádání si od něj podpůrných dokladů ve smyslu čl. 28 Protokolu č. 3, a to případně i cestou právní pomoci celeních správ, předložení či navržení důkazních prostředků k prokázání skutečnosti, že vozidlo nezměnilo původ v důsledku oprav, atd., přičemž by nepochybně nakonec bylo prokázáno, že předmětné vozidlo je původním produktem ve Společenství (EU) ve smyslu ustanovení hlavy II. Protokolu č. 3. Ve vyjádření se v rámci vyměřovacího řízení žalobce dokonce výslovně požádal o vyrozumění pro případ, že by navržené a předložené důkazní prostředky nepovažoval celní orgán za dostačující. A přestože na toto své vyjádření žalobce odkázal a uplatnil je jako součást svých odvolání, žalovaný toho nedbal. Žalobce konstatoval, že v dané souvislosti ještě podotýká, že pochybnost o tom, že předmětná vozidla jsou původním produktem ve Společenství (EU) ve smyslu ustanovení hlavy II. Protokolu č. 3, nemají ani celní orgány, včetně žalovaného. Pochybují jen o tom, že bude žalobce schopen toto prokázat, jak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí explicitně vyjádřil, když uvedl důvod, pro který došlo k verifikaci průvodního osvědčení. Jednání celních orgánů, a to zejména i s ohledem na kvanta prováděných verifikací u dovozů vozidel původem ve Společenství (EU) ze Švýcarské konfederace, tak budí dojem, že jde z jejich strany jen o zneužívání verifikací průvodních osvědčení ve snaze za každou cenu vybrat clo, aniž by byl respektován a ctěn pravý smysl a účel Dohody a institutu dovozního cla, jak plyne z příslušných právních předpisů. Přestože již jen shora uplatněné žalobní body podle názoru žalobce postačují ke zrušení napadených rozhodnutí pro vady řízení a nezákonnost, žalobce dále namítá i vady žalovaným provedeného dokazování a nesprávnost závěrů (skutkových i právních), k nimž na základě svého dokazování dospěl ohledně původu vozidla ve smyslu ustanovení hlavy II. Protokolu č. 3, kdy i v důsledku toho je jím provedené řízení vadné a napadené rozhodnutí nezákonné. Doklad o nabytí vozidla považuje žalovaný za irelevantní, přestože může být podkladem pro zjištění, zda vozidlo nedoznalo změn, které by mohly ovlivnit jeho původ (např. z důvodu oprav), a nesprávné závěry vyvozuje žalovaný i z hodnocení potvrzení oficiálního zástupce výrobce vozů, který potvrzuje nejen místo výroby, ale také jeho původ ve smyslu hlavy II. Protokolu č. 3. Měl-li žalovaný o správnosti a pravdivosti tohoto potvrzení pochybnosti, mohl a měl o tom žalobce vyrozumět a dát mu možnost předložit či navrhnout další důkazní prostředky, eventuálně z úřední povinnosti vytěžít samotné vydavatele potvrzení či výrobce vozidla, byť i cestou právní pomoci, což žalovaný neučinil. Pokud jde o obecně známé skutečnosti, takovou skutečností není jen to, že vozidla byla vyráběna ve Společenství (EU), ale také fakt, že se jednalo o vozidla se statusem původu v EU ve smyslu hlavy II. Protokolu č. 3, což žalovaný opomíjí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobám.

Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. Ve vyjádření k žalobám uvedl, že žalobce byl v rámci daňového řízení vyzván k předložení důkazů vyvracející výsledek verifikace. Výsledek verifikace je závislý na průběhu a závěrech verifikačního řízení, které je prováděno dožádanými celními orgány země vývozu, kterými bylo osvědčení o původu potvrzeno. Negativním výsledkem verifikace může být, mimo jiných výsledků, konstatování, že zboží

uvedenému v osvědčení o původu preferenční původ nesvědčí, jako v posuzovaném případě. Žalobce byl ve všech případech v rámci daňového řízení, ve vazbě na ustanovení čl. 220 odst. 2 celního kodexu, vyzván, aby tento výsledek verifikačního řízení vyvrátil, tedy jinými slovy předložil důkazy, které by nasvědčovaly opaku a tedy tomu, že dovezenému zboží preferenční původ svědčí. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.7.2011, č.j. 1 Afs 42/2011-209, ve vazbě na aplikaci čl. 220 odst.2 celního kodexu a přenos důkazního břemene stran prokázání správnosti popisu skutečností podaných vývozcem při předložení žádosti o vydání průvodního osvědčení EUR. 1, je to právě skutečnost, že zboží má preferenční původ, která může být v daném případě ze strany žalobce prokazována, přičemž právě k prokázání této skutečnosti byl žalobce ve smyslu výše uvedeného také vyzván. Žalobce v rámci řízení označil za tímto účelem určité důkazy, které však celní úřad nedostatečně zohlednil za účelem aplikace čl. 220 odst. 2 celního kodexu, resp. nedostatečným způsobem se s nimi vypořádal, přičemž právě tento nedostatek žalovaný v rámci odůvodnění svého rozhodnutí napravil. U části napadených rozhodnutí v rámci odvolání žalobce žádné nové důkazy nepředložil, proto také žalovaný důkazní řízení v odvolacím řízení neprováděl. U zbylé části rozhodnutí, jak vyplývá z obsahu příslušných správních spisů, žalobce v rámci odvolání předložil prohlášení některých švýcarských subjektů (zpravidla zástupců výrobců vozidel či distributorů, viz obsah příslušných spisů), které však svým obsahem ani v jednom z případů neodůvodňovaly jiné posouzení skutkového stavu věci relevantního pro její právní hodnocení, tedy ověření preferenčního původu dovezeného vozidla. S těmito závěry se žalovaný v rámci svého rozhodnutí dostatečně vypořádal. Žalovaný tak vycházel ve všech případech ze skutkového stavu tak, jak byl tento zjištěn, za součinnosti s žalobcem, v rámci řízení v prvním stupni. Závěry, ke kterým po vyhodnocení důkazů dospěl žalovaný, současně neodůvodňovaly jiné právní závěry odlišné od závěrů, které učinil celní úřad v prvním stupni. Námitku ohledně absence vyrozumění žalobce ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu tak považuje žalovaný za nedůvodnou. Rovněž námitku nedostatečné součinnosti celních orgánů se žalobcem nepovažuje žalovaný za důvodnou. V rámci řízení v prvním stupni byl žalobci ve všech případech poskytnut dostatečný prostor pro činění vlastních návrhů ve věci, a to jak stanovením základní lhůty, tak u některých případů jejím prodloužením. Ve vztahu k příslušným výzvám učiněným celním úřadem v původním řízení žalobce v odvolacím řízení žádné nové důkazy nepředložil a následně toliko odkázal na dokumenty, které tvořily přílohu příslušného celního prohlášení, přičemž nadto jejich tvrzenou relevanci zdůvodnil až v rámci podaného odvolání. Pasivita žalobce ohledně snahy objasnit skutkový stav věci co do prokázání preferenčního původu nebyla na místě tím spíše, byl-li nositelem důkazního břemene v daném směru a tedy právě tím, kdo byl povinen v řízení činit iniciativně důkazní návrhy za účelem zabránění dopadu pro celní orgány jinak závazného výsledku verifikačního řízení do jeho právní sféry. V daňovém řízení platí zásada „každý necht' chrání svá práva“, v jejímž rámci je nejen právem daňového subjektu navrhopvat důkazy za účelem prokázání skutečností, ke kterým je povinen či byl k nim vyzván, ale je to jeho povinností v situaci, kdy je v určité věci tím, jehož tíží důkazní břemeno. V daňovém řízení se primárně uplatňuje zásada projednací a nikoli vyhledávací, byť druhá z uvedených zásad nabývá v určitých typech daňového řízení významu primárního. Nutno poznamenat, že z obsahu odvolání žalobce zcela jasně plyne, že žalobce si byl vědom předmětu řízení a toho, co je po něm požadováno, stejně tak jako otázky nesení důkazního břemene. Uvádí-li žalobce v rámci žalob určité důkazní prostředky nad rámec toho, co uplatnil v řízení před správcem daně, zjevně mu nic nebránilo v tom tyto důkazní prostředky navrhnout či předložit dříve. Mohl tak činit tím spíše, byl-li si vědom toho, jaké právní závěry

dovozují správní orgány na základě důkazních prostředků jím dosud uplatněných, a to na základě předchozího rozhodnutí o odvolání, a předcházejícího řízení o žalobě, na základě které bylo vydáno posléze napadené rozhodnutí. V celé věci je totiž podstatné to, že průvodní osvědčení EUR. 1 bylo ze strany celních orgánů země vývozu ve všech případech zneplatněno, ať již se tak stalo z jakýchkoli důvodů, přičemž neplatnost průvodního osvědčení je právní skutečností závaznou pro celní orgány země dovozu a zakládá jejich povinnost postupovat následně dle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, tedy doměřit clo z dovezeného zboží. Poskytuje-li následující ustanovení čl. 220 odst. 2 celního kodexu dovozci určité dobrodiní spočívající v kontextu předmětných případů v zamezení dopadu negativního výsledku verificačního řízení do jeho právní sféry, je na dovozci a v jeho vlastním zájmu snažit se jemu dostupnými prostředky prokázat naplnění podmínek pro uplatnění uvedeného dobrodiní, tedy výjimky z jinak obecné povinnosti celních orgánů clo doměřit. Žalobce je toho názoru, že celní orgány nemají pochybnosti o tom, že dovezená vozidla jsou původním produktem v EU, pouze pochybují o tom, že žalobce bude schopen tento původ prokázat. Takové tvrzení jde však zcela mimo problém, který je předmětem celého daňového řízení. Žalobce účelově pomíjí základní již výše zmíněné pravidlo zakotvené v ustanovení čl. 220 odst. 1 celního kodexu, dle kterého mají celní orgány obecnou povinnost vyměřit clo či jej vyměřit dodatečně, nebylo-li toto v původním celním řízení vyměřeno v souladu s právními předpisy. Ustanovení čl. 220 odst. 2 celního kodexu představuje výjimku z uvedeného pravidla, kterou je možno aplikovat toliko za splnění zákonem stanovených podmínek. Jak bylo zmíněno, negativní výsledek verifikace je pro celní orgány závazný z pohledu čl. 220 odst. 1 celního kodexu, neboť přiznat preferenční výhody ve vztahu k dovezenému zboží lze jen při splnění požadavku průkazu jeho preferenčního původu. Kdokoli může důvodně předpokládat určitý původ zboží, nicméně jeho preferenční původ pro účely celních výhod je nutno prokázat, a to předložením zákonem předvídaného důkazu, kterým může být osvědčení o původu zboží EUR. 1. Stejně jako nelze na základě domněnek a zkušeností přiznat bez důkazu původu preferenční zvýhodnění při propuštění zboží do navrženého celního režimu v době dovozu, nelze tak činit ani následně, jde-li o aplikaci výjimky zakotvené v čl. 220 odst. 2 celního kodexu. Ve vztahu k námitkám ohledně právního hodnocení některých důkazů předložených žalobcem uvádí žalovaný následující. Doklad o nabytí vozidla jistě může být podkladem pro zjištění, zda vozidlo nedoznalo změn, které by mohly ovlivnit jeho původ, pokud by doklad o koupi takové skutečnosti obsahoval a tyto skutečnosti by bylo možno ověřit. K neupotřebitelnosti dokladu o koupi z hlediska skutkového stavu věci (nikoli tedy k irelevanci, jak žalovaný zavádějícím způsobem tvrdí) však žalovaný v daném případě nedospěl na základě obecné povahy tohoto dokladu, ale s ohledem na jeho konkrétní obsah, který měl vypovídací hodnotu toliko co do označení vozidla, jeho VIN kódu a ceny. Ohledně údajné notoriety stran původu dovezeného vozidla v EU se žalovaný dostatečně vyjádřil v rámci napadeného rozhodnutí, přičemž lze v tomto směru odkázat současně na výše uvedené. Notorieta, kterou pojmově není třeba dokazovat, nemůže být preferenční původ zboží, neboť preferenční původ zboží je nutno dokázat, mají-li být ve vazbě na návrh dovozce uplatněna při dovozu zboží preferenční zvýhodnění, která lze přiznat pouze za splnění podmínek po původní produkty. Protokol v ustanovení o prokazování původu zboží žádnou nespornou všeobecně známou skutečnost, kterou není třeba dokazovat, nezná a nepracuje s ní jako s možným podkladem pro vydání osvědčení o původu EUR. 1. Žalovaný odkázal v tomto směru v rámci napadeného rozhodnutí na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2007, č.j. 2 Afs 34/2007-69, který řeší otázku nemožnosti založit závěr o původu zboží na pravděpodobnosti, jehož závěry považuje žalovaný v tomto směru za výstižné.

IV. Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobách.

Podle ustanovení § 264 odst. 1 daňového řádu řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

Vzhledem k tomu, že celní řízení bylo vydáním napadeného rozhodnutí dokončeno již za účinnosti daňového řádu, když daňový řád nabyl účinnosti dne 1.1.2011 a napadená rozhodnutí byla vydána dne 24.8.2012, bylo nezbytné v celním řízení, pro které na základě ustanovení § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona platí daňový řád, aplikovat i ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu.

Podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

Smysl ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu je výstižně popsán již v důvodové zprávě k daňovému řádu (dostupná na www.psp.cz), ve které bylo uvedeno, že „vzhledem k tomu, že po dokazování, které proběhne před odvolacím orgánem, bude vydáno rozhodnutí konečné (pravomocné), a subjekt nespokojený s jeho výsledkem bude nucen proti výsledku bojovat u soudu, event. se pokusí o využití mimořádných opravných prostředků, se navrhuje v odstavci 2 poskytnout oběma stranám před vydáním rozhodnutí ve věci odvolání určitý prostor pro případný dialog nad provedeným dokazováním. Odvolateli tak bude umožněno, aby se vyjádřil k provedenému dokazování (ke zjištěným skutečnostem a důkazům, které je prokazují), případně navrhl jeho doplnění. O případném jednání, v jehož rámci je odvolatel seznamován s dosavadními výsledky dokazování, se ve smyslu § 60 sepisuje protokol. Obdobně musí odvolací orgán postupovat i v případě, že dospěje k jinému právnímu názoru v dané věci, nežli měl správce daně prvního stupně, a tato změna by měla za následek zhoršení postavení odvolatele. Odvolatel je tak při zachování principu apelace chráněn před

tzv. překvapivými rozhodnutími tím, že mu bude poskytnut prostor k vyjádření, neboť proti výslednému rozhodnutí již není možné odvolání, pouze soudní přezkum“.

V odborné literatuře se k výkladu ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu podává, že „*pokud jde o doplňované dokazování, má nově správní orgán povinnost, dříve než vydá rozhodnutí, daňový subjekt seznámit se zjištěnými novými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a musí mu poskytnout lhůtu, ve které se k nim může vyjádřit. Z takto formulované povinnosti vyplývá, že jej musí seznámit nejen s tím, jaké důkazní prostředky byly provedeny, ale zároveň s tím, které z nich osvědčil jako důkazy, tedy se svými závěry, které z nich dovozuje. Toto seznámení tak je jakýmsi „předběžným odůvodněním“ rozhodnutí, které odvolací orgán hodlá následně vydat. Obdobně musí odvolací orgán postupovat, pokud hodlá své rozhodnutí postavit na právním názoru odlišném od právního názoru správce daně prvního stupně, a který ovlivní rozhodnutí o odvolání v neprospěch odvolatele. Seznámení musí být provedeno jasně, srozumitelně a především konkrétně. Musí tedy obsahovat nejen uvedení konkrétních provedených důkazů, ale především jejich hodnocení, která z nich jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti lze dovodit pro zjištění skutkového stavu. Tuto povinnost odvolací orgán nesplní, pokud by pouze souhrnně odkázal na provedené důkazy a popsal nová skutková zjištění, aniž by ze seznámení byla patrna hodnotící úvaha odvolacího orgánu o provedených důkazech“.* Dále, že smyslem ustanovení § 115 odst. 2 věta první daňového řádu je „*poskytnout odvolateli ještě prostor k tomu, aby se dalšími důkazními prostředky pokusil zvrátit skutková zjištění, z nichž hodlá odvolací orgán vycházet, považuje-li je za nesprávná nebo neúplná, a zabránit tak případným vadám odvolacího řízení a rozhodnutí. Vytváří se tak poměrně časově krátký prostor pro to, aby mohl uvnitř daňového řízení pokračovat ještě dialog o tom, jaký byl skutkový stav a do jaké míry byl zjištěn a prokázán ve své úplnosti“.* Vše viz. Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žižková, M. Daňový řád, Komentář. I. díl. Praha : Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 714 až 715, body 7, 8, 11.

V předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 31.5.2012, č.j. 57 Af 40/2010-243, soud předchozí napadená rozhodnutí zrušil z důvodu, že „*žalovaný žalobcem předložené důkazy vůbec neposuzoval z pohledu ustanovení hlavy II. a čl. 28 Protokolu č. 3, nýbrž pouze z toho pohledu, zda se jedná či nejedná o některý z dokladů o původu zboží vymezený v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3. Tato skutečnost však nebyla pro řízení podstatná, když žalobce důkazy nepředkládal jako některé z listin, resp. dokladů uvedených v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3, nýbrž k prokázání toho, že se jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II. Protokolu č. 3. Žalovaný tak věc po právní stránce nesprávně posoudil, když věc hodnotil z pohledu právní normy, která na případ nedopadala“ nebo z důvodu, že „žalovaný neuvádí, na základě jakých konkrétních skutkových i právních důvodů se domnívá, že důkazy žalobcem předložené nejsou způsobilé osvědčit, že se jedná o „původní produkty“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3, a z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů není možné tyto důkazy považovat za doklady obdobné dokladům příkladmo uvedeným v ustanovení čl. 28 Protokolu č. 3“.* Po zrušení napadených rozhodnutí bylo tudíž na žalovaném, aby vázán závazným právním názorem soudu žalobcem předložené důkazy shora popsáním způsobem vyhodnotil.

Dlužno doplnit, že ze žádné listiny založené ve správních spisech nevyplývá, že by správní orgány kdykoli v průběhu správního řízení prováděly dokazování za účelem ověření skutečnosti, zda se žalobci podařilo, či nepodařilo osvědčit, že se v případě předmětného

automobilu jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3, a že žalobce seznámily s hodnocením jím předložených důkazů ve vztahu k prokázání této skutečnosti a umožnily mu vyjádřit se k provedenímu dokazování, resp. ke zjištěným skutečnostem, a případně navrhnout jeho doplnění.

Tuto skutečnost ostatně potvrdil i sám žalovaný, když v závěru napadených rozhodnutí uvedl, že *„odvolatel ve svém odvolání současně uvádí, že s výše uvedenými otázkami aplikace čl. 220 odst. 2 celního kodexu se v odůvodnění tohoto rozhodnutí celní úřad dostatečně nevypořádal. Tuto odvolací námitku shledalo celní ředitelství důvodnou. Celní úřad omezil odůvodnění svého postupu toliko obecně poukazem na závaznost výsledku verifikačního řízení a povinnost vyměření cla dle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, přičemž však zcela pominul relevantně posoudit příslušná ustanovení čl. 220 odst. 2 celního kodexu, která povinnost vyměření cla značně omezují. Celní úřad byl povinen splnění těchto podmínek sám zkoumat z úřední povinnosti a v tomto směru činit v řízení adekvátní procesní úkony. Nezbytnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí v daňovém řízení, jak byly tyto náležitosti v době vydání napadeného rozhodnutí formulovány v rámci § 32 odst. 3 ZSDP, jsou pak důvody, které vedly k vydání rozhodnutí, a v případě rozhodnutí vydaného na základě dokazování pak též skutečnosti, které má správce daně v řízení za prokázané a o které důkazy opírá svá skutková zjištění, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jak věc posoudil po právní stránce. Nelze než konstatovat, že celní úřad v tomto směru pochybil. Jedná se nicméně o vady odstranitelné, které zhojilo celní ředitelství tím, že učinilo v rámci řízení o odvolání adekvátní kroky a chybějící úvahy celního úřadu nahradilo v rámci tohoto rozhodnutí. Na základě výše uvedeného celní ředitelství konstatuje, že v rozsahu, v jakém bylo rozhodnutí odvoláním napadeno, neshledal napadené rozhodnutí a řízení, které rozhodnutí ve věci předcházelo, nezákonným či nesprávným, když vady uvedené výše odstranilo v rámci odvolacího řízení a vlastního rozhodnutí o odvolání. Celní ředitelství současně neshledalo žádné skutečnosti odvolatelem neuvedené, které by měly podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Proto celní ředitelství rozhodlo tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí“.*

Teprve z odůvodnění napadených rozhodnutí se žalobce dozvěděl, jaká skutková zjištění správní orgány ze žalobcem předložených listin učinily a jak tyto listiny hodnotily ve vztahu k ověření skutečnosti, zda se žalobci podařilo, či nepodařilo osvědčit, že se v případě předmětného automobilu jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3. Teprve z odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalobce také dozvěděl, že dosud předložené listiny správním orgánům nepostačují k prokázání pro věc rozhodné skutečnosti. Z obsahu odůvodnění napadených rozhodnutí je současně patrné, že žalovaný za účelem posouzení skutečností rozhodných pro vydání svých rozhodnutí, tj. zda se žalobci podařilo, či nepodařilo osvědčit, že se v případě předmětných automobilů jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3, prováděl dokazování. Ke svým závěrům totiž nemohl dospět jinak, než učiněním konkrétních skutkových zjištění z obsahu listin předložených žalobcem.

Ač žalovaný prováděl v rámci odvolacího řízení dokazování, nepostupoval podle § 115 odst. 2 daňového řádu a žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí neseznámil se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a neumožnil mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Ve smyslu shora citované odborné literatury se žalobci nedostalo předvídaného „předběžného odůvodnění“ a „poskytnutí prostoru k tomu, aby se dalšími důkazními prostředky pokusil

zvrátit skutková zjištění, z nichž hodlá žalovaný vycházet, považuje-li je za nesprávná nebo neúplná“.

Žalovaný se tak dopustil závažného procesního pochybení, neboť žalobci především znemožnil vznést námitky proti učiněným skutkovým zjištěním a zpochybnit tím jejich správnost a současně mu znemožnil eventuálně zvrátit důkazní situaci ve svůj prospěch označením či předložením dalších důkazů. Pochybení žalovaného mohlo mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, neboť pokud by se žalobci podařilo zvrátit důkazní situaci ve svůj prospěch, nemohla by napadená rozhodnutí vyznít v jeho neprospěch. Vzhledem k tomu, že důkazní řízení nebylo dosud řádně zakončeno, když žalobci dosud nebylo umožněno především eventuálně vznést další důkazní návrhy, není možné, není možné přezkoumávat, zda žalobce prokázal či neprokázal, že se v případě předmětných automobilů jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3.

V.

Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že žaloby byly důvodné, soud napadená rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadených rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věci vracejí žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Náklady řízení

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 27.000 Kč a v odměně advokáta za 9 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a 9 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby v devíti věcech. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činila v rozhodné době sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč. Za 18 úkonů právní služby pak částku ve výši 37.800 Kč.

Jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává (§ 60 odst. 7 s.ř.s.). Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu při spojení dvou nebo více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno zákonem, se v rozhodném období zvyšovala mimosmluvní odměna náležející ve věci s nejvyšší tarifní hodnotou o polovinu mimosmluvní odměny, jež by jinak náležela v ostatních spojených věcech. Soud má za to, že nebylo žádného zvláštního důvodu k tomu, aby žalobce namísto společné žaloby směřující proti více rozhodnutím postupoval tak jak postupoval, tj. podal více samostatných žalob. Není tudíž žádného důvodu pro to, aby advokátu náležela vyšší odměna než ta, která by mu náležela v případě podání společné žaloby. Soud má za to, že by v obou případech měla být odměna advokáta shodná, neboť odborná práce advokáta je v obou případech shodná. Soud proto při stanovení výše odměny postupovala analogicky podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu.

Za jeden společný úkon právní služby v devíti spojených věcech by tak činila sazba částku ve výši 10.500 Kč. Za dva společné úkony právní služby pak částku ve výši 21.000 Kč. Soud proto žalobci za 18 úkonů právní služby přiznal částku ve výši 21.000 Kč, tj. jako by se jednalo o dva společné úkony právní služby.

Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát podal a vyhotovil osm samostatných žalob, činila by paušální částka za 18 úkonů právní služby hodnoty 5.400 Kč. Soud tuto částku obdobně jako v předchozím případě ponížil na částku ve výši 600 Kč, jako by ve věci byly učiněny dva společné úkony.

Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 4.536 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 53.136 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. tak, aby poskytl žalovanému dostatečnou lhůtu ke splnění jeho povinnosti. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. dubna 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová